

Сивата мъгла ся вдигна
 отъ по низкытѣ мѣста;
 сълнцето вече пристигна
 и ясна зора настá.

Сичкы звѣзды угаснахъ
 весело слънце свѣтна,
 птыцы да пѣхътъ почнахъ
 ясенъ день на врѣдъ съмна.

Рѣкы, нивя и ливáды;
 сичко с' живо разигра;
 цѣлъ свѣтъ и стары и млáды
 сънъ отъ очи све раздрá:

„Стига вече що ный спáхме.
 стига, стига покой вечъ;
 сег' за работъ станáхме
 нема за туй нито рѣчь“.

Нощесь сичко си почи́на
 подъ студенѣтъ росъ',
 хвала Богу! нощъ измíна
 и мома срѣши косъ'.
